

Man har øjensynligt overset, at sondringen i den oprindelige formulering ikke er en sondring mellem rettigheder i samme ejendom og rettigheder i forskellige ejendomme, men derimod en sondring mellem tinglysning af **samme** ret og tinglysning af **forskellige** rettigheder. (Når man i den oprindelige formulering taler om »tinglysning af samme ret på forskellige ejendomme«, er det naturligvis fordi afgiftsspørgsmålet i forbindelse med tinglysning af samme ret på samme ejendom er helt uproblematisk og derfor ikke tiltrænger specifik omtale.)

Spørger vi nu, hvad det var, der efter skatteministerens mening gjorde den såkaldte »præcisering« nødvendig, finder vi svaret i bemærkningerne til L 25 (L 25 er det lovforslag, der ligger til grund for ændringen ved lov 944.1999. Bemærkningerne finder vi i Folketingstidende). Det dér anførte fremgår også af Ole Stavads bemærkninger i forbindelse med fremsættelsen af ændringsforslaget (Folketingstidende ...). Sidsanførte sted kan man bl.a. læse følgende: »Kravet om partsidentitet fremgår ikke direkte af lovtæksten, men alene af bemærkningerne til bestemmelsen, og det foreslås derfor, at bestemmelsen tydeliggøres ved, at betingelsen om partsidentitet indsættes direkte i lovtæksten«.

Det er al være værd, at Ole Stavad således tager afstand fra »lovgivning i motiverne« og forlanger, at lovens mening skal fremgå af loven selv. Jeg skal undlade at kommentere hans udsagn om, at der ikke er tale om nogen materiel ændring, men blot en præcisering, hvis motivudtalelser efterfølgende inkorporeres i loven. Imidlertid er sagen den, at de motivudtalelser, Stavad ville inkorporere i loven, er blevet totalt misforstået af skatteministeren. Læser man nemlig bemærkningerne til L 208 (Folketingstidende ... s. 29 spalte 1 l. 9-33 f.o.), der stemmer overens med betænkning 1364.1998, bilag 8.1.3. s. 13 (Stempeludvalgets betænkning), vil man konstatere, at kravet om partsidentitet er et krav, der knyttes til den situation, at **forskellige** rettigheder er samlet i samme dokument.

Med andre ord: Hvor situationen efter den gamle retsafgiftslov var den, at der udløstes én afgift for hvert dokument, der ønskedes tinglyst, og hvor dokumenter derfor af afgiftsmæssige grunde undertiden indeholdt flere rettigheder, der var uden indbyrdes sammenhæng, forestillede det udvalg, der stod bag betænkning

1364.1998, sig, at det fremover skulle være umuligt at spekulere i afgiftsfordele ved at samle **forskellige** rettigheder, der ikke havde noget med hinanden at gøre, i samme dokument.

Fremover skulle det altså stadig være således, at tinglysning af **samme ret ved samme dokument** udløste én afgift for hver rettighedstype, også selvom forpligtelsen lagdes på flere ejendomme. Indebar dokumentet derimod stiftelse af **forskellige** rettigheder, udløstes som udgangspunkt én afgift pr. rettighed. Til dette sidste indførtes dog den modifikation, at der stadig kun skulle betales én afgift, hvis de forskellige rettigheder var mellem samme parter.

Ved at overse, at sondringen i den oprindelige formulering af bestemmelsen var en sondring mellem lysning af **forskellige rettigheder** og lysning af **samme ret**, har man altså overset, at de motivudtalelser, man mente det nødvendigt at inkorporere i loven, gik på situationer, hvor forskellige rettigheder var samlet i ét dokument, og ikke på situationer, hvor samme forpligtelse lyktes på flere ejendomme.

Man er herved havnet i en situation, hvor en modsætnings slutning fra § 7, stk. 3, i bestemmelsens nugældende formulering tilsyneladende fører til, at en lysning af samme ret på flere ejendomme – hvis man tager bestemmelsen bogstaveligt – normalt vil føre til, at der skal betales et antal afgifter á 1.400 kr. svarende til antallet af ejendomme, retten skal lyses på.

At dette aldrig har været hverken Stempeludvalgets eller Folketingets mening, og at det strider direkte mod Ole Stavads pointering af, at »der ikke er tale om materielle ændringer«, er umiddelbart indlysende. Stempeludvalgets opfattelse fremgår i øvrigt også af andre udtalelser.

I betænkning 1364.1998 s. 29 kan man således læse: »Da der er knyttet særlige retsvirkninger til disse registreringer, vil registreringsafgiften efter udvalgets opfattelse ikke påvirke registreringsadfærd«. Denne udtalelse harmonerer ikke med den eksorbitante afgiftsstigning, afgiftslovens § 7 fører til, idet afgiftsreglerne i mange tilfælde i praksis kommer til at fungere som et tinglysningsforbud.

I den nævnte betænkning kan man s. 34 læse: »Det foreslås, at andre tinglysninger end tinglysning af ejerskifte af fast ejendom, tinglysning af pant i fast ejendom ... som udgangspunkt af-